

SOARELE: — Ce putere te-a ridicat atît de sus, fiule?
— Puterea Sovietică, tătice!

Desen de Rik Auerbach

620856

Bibliot
Hunedoara

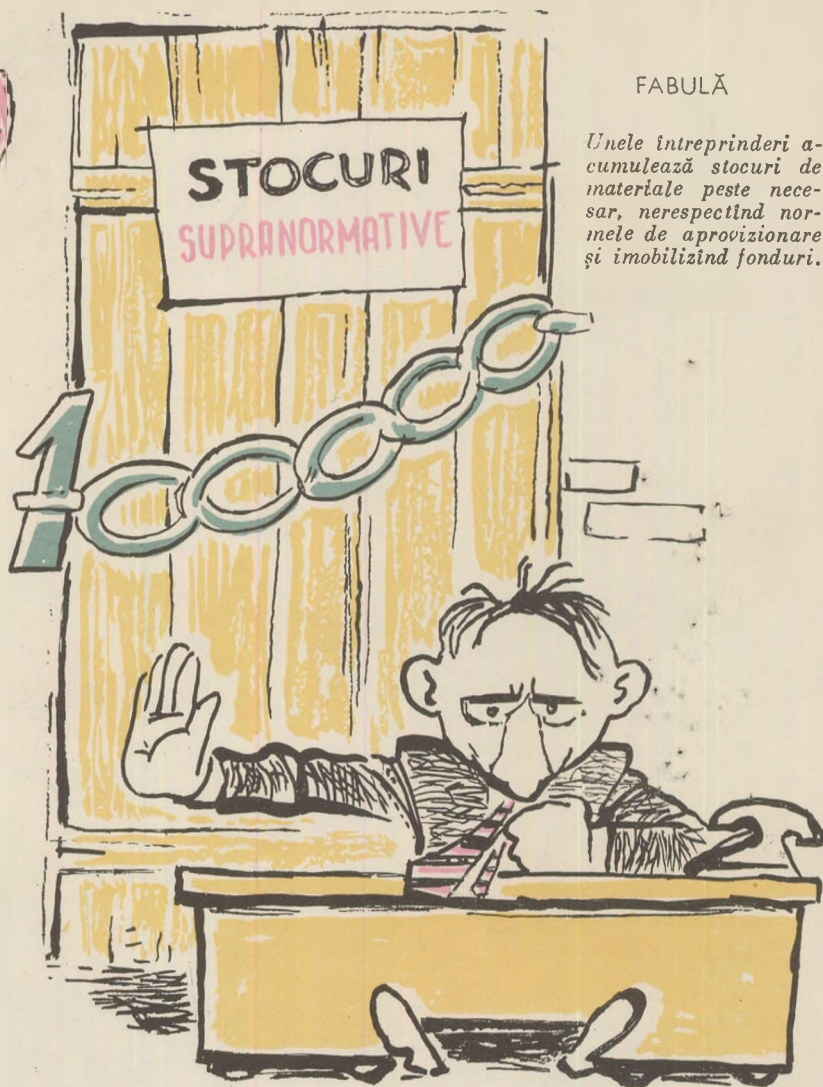
ur z i c a

ANUL XI ★ Nr. 1 ★ 15 IANUARIE 1959 ★ 16 PAGINI ★ 1,50 LEI

MOȘ ION ROATĂ ȘI UNIREA

Dacă Moș Ion Roată pe al vremii drum
Ar fi trăit încă pînă hăt... acum
Greu ar recunoaște rosturile toate,
Locurile însăși cum le-a fost lăsate:
La Bicaz, de pildă, și-ar scuipa în stî
Binecunoscutul șugubăț bătrîn
De-ar „vidé“ acolo astăzi înfărcate
Apele de munte iuși și zbuciumate
Ce-n pereți de stîncă se izbesc și latră.
„Au contract aiștea, bre, cu Sfarmă-Piatră,
Cam așa stă treaba și nici că se poate,
Apele-n baraje pré ls cheptănite“.
Și ar trece încă mai departe ca să
Vadă ce se-ntîmplă și la el acasă,
Ar vedea cum nu mai duc de-un timp țărani
Pentru cei din jîlțuri astăzi bolovanii
Și-ar suride Moșul cred de mulțămire
Pricepînd ce este-ntr-adevăr „Unire“,
Și cum e în faptă azi intruchipat
Tot ce de un secol lumea a visat,
Că-n trecut și Moșul în divan „ad-hoc“
Se-opintea să mute vremea lui din loc.
A luptat s-aducă pace și unire,
Să pornească hora largă în rotire
Să nu-i vezi sfîrșitul pînă-n zări albastre,
Horă pentru pacea lumii țării noastre,
Că la toate cîte s-au făcut și el
Mai acum un secol a lucrat nișel...
De-ar trăi și astăzi Moșul, cum îl știu
Cumpătat la vorbă și la minte viu,
De-ar vedea țărani zilei însorite
Cum duc viața nouă cu puteri unite,
L-ași vedea cu-attîția alții de-opotrivă,
Cum s-ar mai înscrie Moșu-n Colectivă.

CONSTANTIN OTTESCU

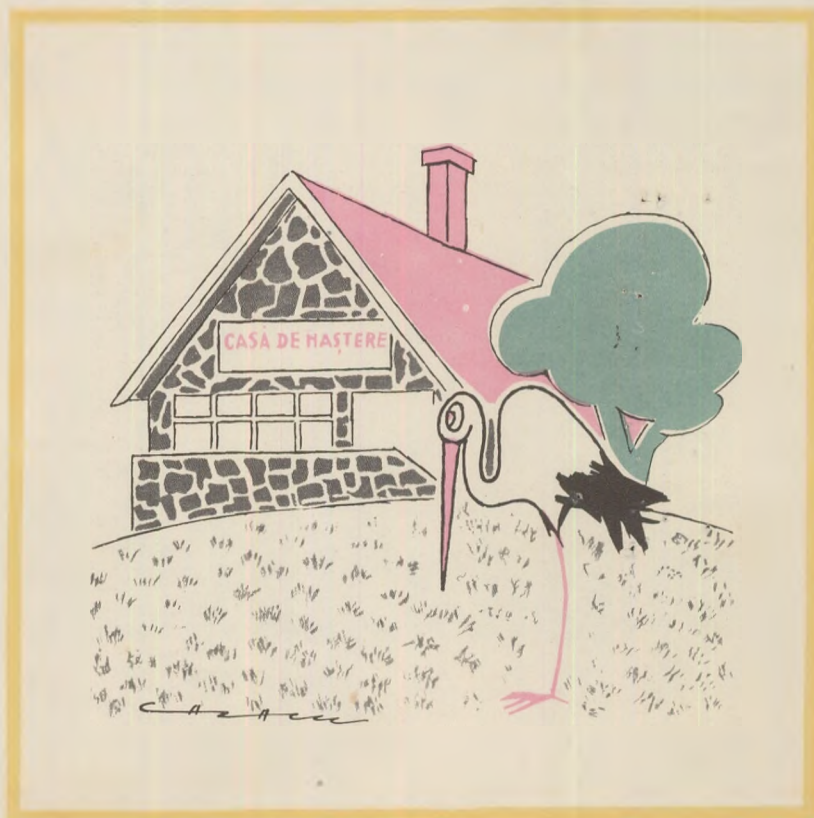

FABLĂ

Unele întreprinderi acumulează stocuri de materiale peste necesar, nerespectînd normele de aprovizionare și imobilizînd fonduri.

... Singur nu se folosește, dar pe altul îl oprește!

Desen de V. Crivăț

— Bine că mă încadrez și eu și nu mai lucrez „pe picior“!

Desen de Cazacu

Cînd am intrat la întreprinderea unde lucrez acum, șeful serviciului m-a dus într-un birou și m-a prezentat unui tovarăș care, la vederea noastră, s-a ridicat în picioare.

— Uite, tovarășe, mi-a spus șeful, dumnealui e colegul duminale, Promoroacă Matei. O să lucrați în același birou. Cred că o să vă înțelegeți.

Ne-am strîns mîinile. Colegul meu părea un băiat simpatic. Nu prea înalt, tînăr, să fi tot avut vreo 30 de ani, purta o pereche de ochelari negri cu ramă groasă, care păreau prea mari pentru fața lui. După ce a plecat șeful, Promoroacă a scos o tabachere frumoasă, argintată, cu monogramă pe capac, și mi-a întins-o zîmbind:

— Fumați?

Am luat o țigară și i-am mulțumit. Am discutat vreun sfert de oră despre lucrările noastre și după aceea Promoroacă a scos din sertarul lui un pachet învelit frumos în hirtie albă, apoi a luat de acolo un sandviș și mi l-a întins:

— Mîncăți?

Mi-am dat seama că o să mă împac foarte bine cu Promoroacă Matei, care se arăta un coleg amabil și îndatoritor. În timp ce mîncam amîndoi sandvișurile cu unt și cu felii de ouă fierte, Promoroacă rosti mesticînd:

— Atunci eu o să mă duc...

Am dat din cap.

— Te duci...

— Da, făcu Promoroacă, mă duc pe teren!

— Pe teren...

— Da. Așa că dacă întreabă șeful...

— Bine, tovarășe Promoroacă...

Și s-a dus. A revenit după două ore.

— M-a căutat cineva?

— Nu...

În clipa aceea ușa s-a deschis și a intrat responsabilul gazetei de perete.

— Gata articolul, tovarășe Matei?

Promoroacă a ridicat sus, sus de tot, sprîncenele deasupra ochelarilor.

— Ce articol?

— Pe care l-ai promis!

— Ce-am promis?

Responsabilul gazetei zîmbi:

— Pentru gazeta de perete! Un articol! Trebuia să mi-l dai azi!

Promoroacă făcu ochii mari, apoi, brusc, se plesni cu palma peste frunte.

— Formidabil! Am uitat!

Responsabilul gazetei de perete izbucni în ris.

— Eram sigur! Noroc că i-am spus lui Stanciu să scrie și el unul!

Și ieși din birou. Promoroacă ședea pe scaun și mă privea trist.

— Nu știi ce să fac, oftă el, uit de sting! Am ajuns de risul colegilor! Toată lumea ride de mine! Uite:

Duse mîna la buzunar și scoase o batistă. Toată numai noduri. Am zîmbit.

— Și tot uiți?

— Uit pentru ce am făcut nodurile. Și sînt distrat! Nu știu ce să mă fac!

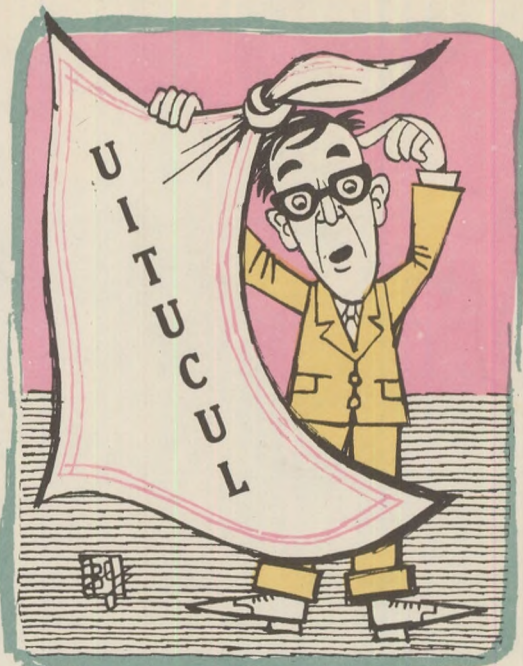
— Ia-ți un carnețel și notează în el ce ai de făcut!

— Am carnețel.

— Și?

— Uit să mă uiț în carnețel.

M-a cuprins o milă adîncă pentru bietul Promoroacă Matei care suferea de o asemenea meteahnă. Am observat în zilele următoare ce eforturi făcea el ca să nu uite. Mîncea de la „balonul“ agățat pe cuier era înnodată. Tocul din călimară avea la capătul de sus o funduliță făcută cu ață, diverse file din calendar erau îndoite, pâlăria i-o găseam uneori întoarsă pe dos, în sfîrșit omul se străduia, dar degeaba. Uita mereu. Uita să-și facă lucrările la timp, uita să semneze condica, uita să scrie un articol pentru gazeta de perete, uita totul. Cînd avea vreo ședință anunțată pentru ora 5 după-amiază, Matei Promoroacă apărea la ora 7, exact în clipa cînd ședința lua sfîrșit și ne ridicam. El intra și se așeza pe scaun.

— Începe?

— Ce să începă?

— Ședința!

— Păi, a fost! A început la 5.

— Nu la 7, frate?

Noi izbucneam în ris. Reputația lui de uituc era prea cunoscută ca să se mai supere cineva pe el. Promoroacă Matei pleca trist și era evident că suferă mult. Eu, între timp făceam tot ce puteam ca să-l ajut. Făceam pentru el tabele, lucrări, și, în trei luni, slăbisem cu trei kilograme, întrucît trebuia să muncesc pentru doi. Într-o zi, m-a chemat șeful și m-a întrebat:

— Gata, frate, situațiile alea pe care i le-am dat lui Matei?

M-am enervat.

— Întrebați-l pe el, tovarășe șef!

Șeful a călîinat trist din cap:

— Pe el, săracul? Nu vezi ce se zbate?

O fi vreo boală... De atunci nu m-am mai enervat. Avea dreptate șeful. Și-l scoateam pe Matei din toate belelele. Și, în timpul ăsta, el innoda și ofta.

— Ce-ai, Matei?

— O să mă duc la un doctor!

— Fii serios! Ce să-ți faci?

— Ai dreptate! Ce să-mi faci?

Și făceam eu. Și Matei lua uneori primă. Lua mai des ca mine. Eu am fost criticat că nu scriu articole la gazeta de perete. Matei a fost evidențiat. Că-i scriam eu. Și scriam rar, pentru că responsabilul gazetei spusese odată:

— I-aș da lui Matei să scrie ceva, dar nu-l știi? Or eu am nevoie de articole. O să scrie altul.

Matei suferea, dar, observam, pofta de mîncare nu și-o pierdea. Și, uneori, era chiar foarte vesel. Cînd șeful ne chema să ne împartă sarcini, Matei privea distrat pe fereastră.

— Matei! striga șeful de la birou.

El sărea în sus.

— Da, tovarășe!

Și ridica sprîncenele deasupra ochelarilor.

— Matei, cu dumneata vorbeam! Ai notat problema cu ministerul?

— Care minister, tovarășe?

Noi pufneam în ris. Șeful îl muștra părintește.

— Ei, Matei, Matei, fii atent, ce naiba.

Matei făcea un nod la batistă și pe urmă eu rezolvam problema cu ministerul.

Într-o zi eram singur în cameră, am scăpat radiera pe jos. M-am băgat sub

birou s-o caut. În clipa aceea a intrat Matei. Nu m-a văzut. S-a îndreptat către scaunul lui, apoi l-am auzit făcînd un număr de telefon. Pe urmă a vorbit.

— Alo! Tu ești, Viiorica? După-amiază, pe la ora cinci, sîntem invitați la Nicu... Da, își serbează onomastica. O s-o facem lată... Ce spui?... Și ce dacă am ședință la 5?... Asta-i bună? O să uit!... Dar pe la 7, o să plec de la Nicu pentru cîteva minute și o să revin! Pa!...

Eu, sub birou, înghețasem. Carevasăzică Matei știa dinainte că o să uite. Avea uitările planificate. În clipa aceea m-am lămurit de unde venea meteahna lui Matei. Mi-a venit să săr afară de sub birou și să-l iau de guler. Dar m-am stăpînit. Tremuram tot. De trei luni de zile îi făceam lucrările. La ședințe nu venea. La gazetă nu scria. Și totul pentru că el uita planificat. Cînd Matei a părăsit camera, am ieșit și eu de sub birou. M-am așezat o clipă pe scaun să-mi revin. Apoi m-am dus la secretarul sindicatului. I-am explicat toată povestea și omul a rămas înmărmurit. Și am aminat ședința pentru ora 7. Numai lui Matei nu i-am spus nimic de aminare.

La ora 7, eram toți adunați. Și la ora 7 și un minut a apărut „uitucul“, Matei. Era îmbrăcat în costum de culoare închisă, cravată gri, cămașă albă, pus la punct ca pentru teatru. A intrat în sala de ședințe cu aerul veșnic distrat. S-a apropiat de mine:

— Începe?

— Începe!

A făcut ochii mari și a îngălbenit.

— Dar pentru ce oră era anunțată?

— Pentru șapte!

— Cum, frate, izbucni el, parcă era vorba la...

Și se opri brusc. Voise să spună că era vorba de cinci. Dar el venise la șapte. Și atunci pentru ce?

S-a așezat pe un scaun. Ședința s-a terminat la nouă. Matei Promoroacă era tot timpul cu ochii pe ceas. Cînd ne-am ridicat a plecat ca din pușcă.

A doua zi, dimineața, i-am întins un dosar.

— Pînă în două zile trebuie să faci situațiile pentru Direcția Generală.

A luat dosarul și a aprobat din cap. Apoi și-a scos batista și i-a făcut un nod.

— Nu mai face nod, rostii eu, că degeaba, ai să uiți!

Ridică spre mine privirea lui supermi-rată, cu sprîncenele înălțate.

— Ce vrei să spui?

— Să nu mai îndoii filele la calendar și să nu mai legi tocul. Să nu-ți mai înnози mîncea la „balon“ că se șifonează! Și să faci situațiile!

Matei Promoroacă s-a înverzit.

— Nu înțeleg! Vrei să mai spui o dată?...

Acum făcea pe distratul. Îmi venea să-l pleznesc.

— Dacă n-ai înțeles, regret! Am de lucru.

După două săptămîni, am avut o ședință de analiză a muncii și a apărut un articol la gazeta de perete. După aceea, Matei Promoroacă și-a cerut transferul. Dar nu i s-a aprobat. În schimb i s-a aprobat un avertisment. Ca să nu uite.

Mîncea de la „balonul“ lui Matei și-a revenit complet. Tocul nu mai are fundă. Matei nu mai este atît de amabil și îndatoritor ca înainte, dar eu nu-mi mai iau de lucru acasă. Am avut o ședință. La ora 5. Un coleg, care tocmai picase din concediu, l-a văzut pe Matei prezent.

— Ce-i cu el, mi-a șoptit, vîd că și-a revenit! A fost la medic?

Am zîmbit.

— N-a fost la medic, dar s-a vindecat.

Matei s-a așezat lingă mine. Cînd a scos batista am zărit la ea un nod. L-am privit mirat. A observat.

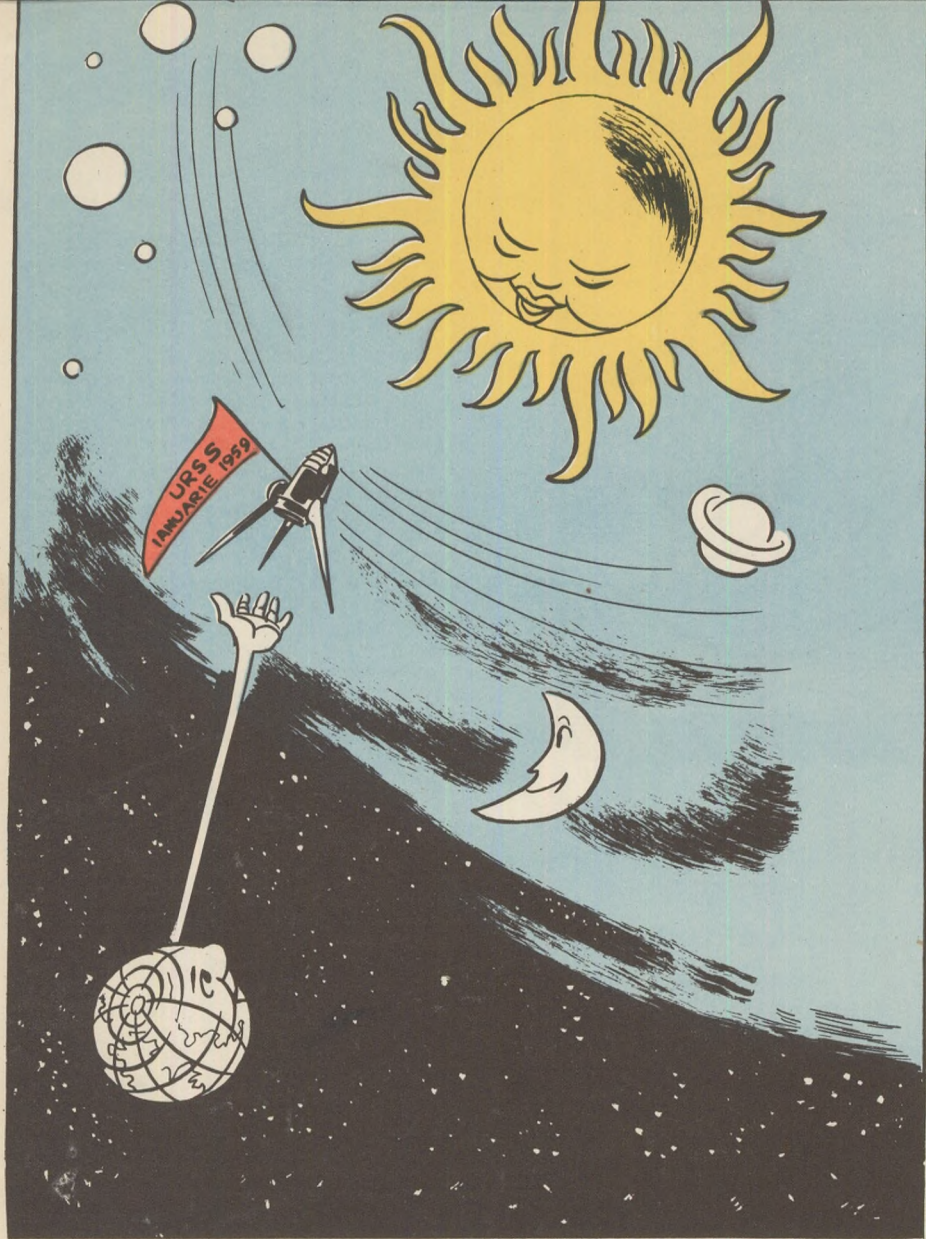
— Ce să fac? făcu el... Nevasta... se obișnuise să mi le dea gata înnodate... Nu i-am spus de ședință...

— De ce, Matei?

S-a uitat în podele.

— Am uitat.

SANDU RATEȘ

PĂMINTUL: — ...Să vedeți, la noi. La început de an, se obișnuiește să oferi daruri!...

Desen de Nell Cobar

Cunosc un gospodar cinstit, un om
Prevăzător, isteț și econom.
Și-n curtea mare de pe lângă casă
Ii mișunau găinile de rasă:
Lungane, ouătoare, nadolene,
Străine la un loc cu indigene,
Pestrițe-scunde, purpurii la creste,
Precum și alte soiuri mai modeste.
Și gospodarul se uita la ele
Privindu-le pe geam printre perdele.
Dintr-o nevoie de planificare
El calcula ceva cu voce tare
Gîndindu-se ce minunat ar fi
Dacă-ar putea din vreme socoti
(O socoteală sigură și clară)
Cît o să-i ouă pîn' la primăvară.
Avea stăpînul un cocoș pe care
Il investise șef peste cuibare,
Peste găini și peste pui și peste
Tot ce ținea de păsările-aceste.
Era, precum reiese din deducție,
Un fel de responsabil de producție.

Chemîndu-l, omul i-a vorbit așa:
— „Am pentru tine-o misiune grea.
Te știu cinstit, răzbătător, isteț,
Cu autoritate în coteț,
Știu bine că-n materie de găini
Pot apela la-naltele-ți lumini,
Deci vreau ca neîntîrziat să-mi spui
Cam cîte lăzi de ouă și cîți pui
Imi poți pînă-n april asigură.
Te angajezi la treaba asta?”

— „Da!
Doar timpul cît să fac numărătoarea“.

A trimbișat cocoșul adunarea
Apoi trecu găinile-n revistă
(Avea la dînsul un creion și-o listă)
Și le-a ținut o scurtă cuvîntare:
— „Vă rog să-mi spuneți iute, fiecare,
De cîte ouă vă simțiți în stare
Să faceți pînă-n luna lui april“.

— „Eu, zice-o cloșcă, nu știu, am copil,
Dar pîn' la Paști poți totuși să mă treci
Pe lista ta cu circa patruzeci.“
— „Cu patruzeci? Ei, lasă, nu te-trece!“
Și-o însemnă pe listă doar cu zece.
— „Eu pot să fac optzeci și cinci de ouă“,
Pretinse una.

— „Eu optzeci și două“.

GRAUR ȘI ECHIPA SA DE ÎNGERI

Orice om are lipsuri și realizări. Orice om, dar nu Graur Augustin, tehnicianul de la G.A.S. Zalău. Graur n-are lipsuri și realizări. Graur are numai realizări. Însă, în loc să aibă realizări în muncă, dînsul are mai mult realizări în... buzunar. Și ori de cîte ori apare vreo realizare în buzunarul lui Graur, apare și o lipsă în buzunarul gospodăriei, sau chiar al gospodarilor. Și invers, ori de cîte ori apare vreo lipsă în buzunarul gospodăriei, înseamnă că trebuie să apară și o realizare în buzunarul lui Graur. În felul acesta, nimic nu se pierde, nimic nu se creează, totul rămîne în buzunar.

Dar deși nimic nu se creează, pînă la urmă totul se ventilează și, într-o zi, realizările lui Graur ajung la urechea direcției. Direcția atîta așteaptă. În fața realizărilor, direcția nu poate rămîne indiferentă. Pentru merite excepționale, Graur primește, ca premiu, un ceas. E un premiu frumușel. Dar nu e drept așa. Pentru realizările lui Graur,

un ceas e puțin. Avînd în vedere meritele lui excepționale, direcția îi mai acordă și un premiu în bani: șapte mii de lei. Mai mult, nu permite fondul. Rău face că nu permite, pentru că, în felul acesta, restul de merite excepționale ale lui Graur trebuie compensat altfel: se angajează socrul lui Graur în cadrul gospodăriei. Dar nici acum nu e bine. Nu-i just să dai recompensă ginerelei, să dai socrului și să nu dai nurorii. Ce, madam Graur nu muncește acasă? Nu obosește și ea? Și dacă obosește, îi trebuie negreșit un bilet de odihnă. Și atunci, în calitate de președinte al Comitetului sindical, Graur i-a dat soției sale un bilet de odihnă.

Cu biletul, ce e drept, Graur a cam scrîntit-o. A lăsat-o pe madam Graur să se odihnească singurică! Dar greșeala se poate repara oricînd. Ca să repare greșeala a dat și direcției un bilet și două bilete pentru soția direcției. Total trei bilete, din care unul gratuit.

Așa da! Acum toți se odihnesc împreună. Și, în timp ce

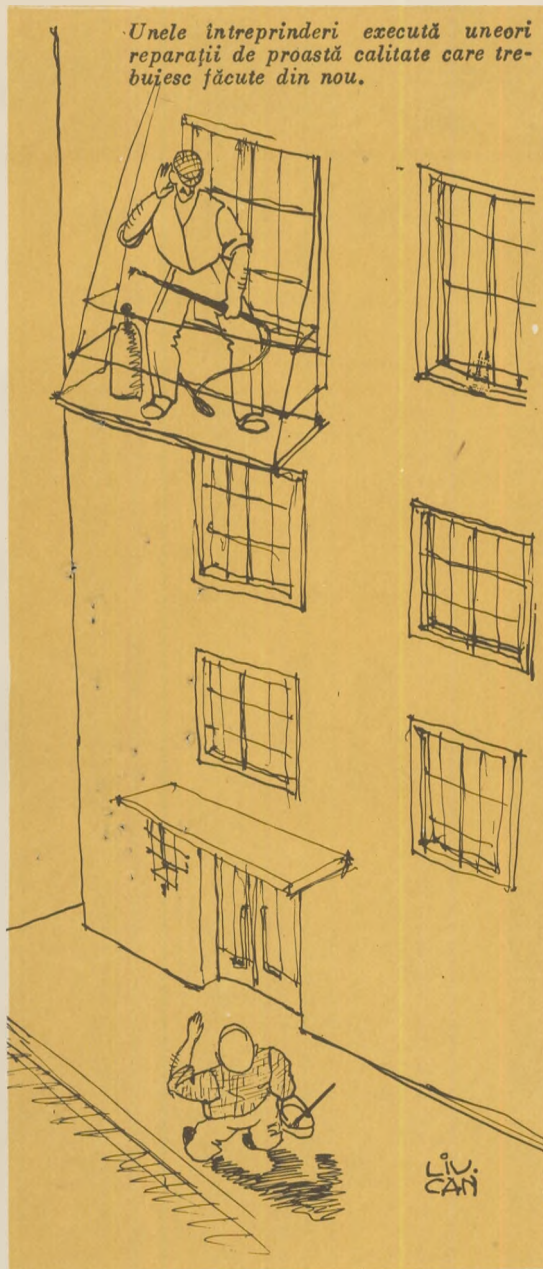
ei se odihnesc, cineva de la gospodărie pune frumos toate realizările lui Graur pe hîrtie, și trimite hîrtia la „Urzica“. „Urzica“ trimite la rîndul ei o hîrtie Trustului regional Gosstat Cluj, iar Trustul răspunde că, desigur, trebuie să fie o greșeală. Unul ca Graur n-are ce căuta la „Urzica“. „Urzica“ se ocupă de lipsuri, iar Graur are realizări. Graur n-are lipsuri. Graur e ușă de biserică. Măcar de-ar avea bisericile așa uși, cum e Graur! Un nevinovat! Neprihănit, ca un nou-născut! Ce-are a face că i s-a dat un ceas? Dînsul, poftim cavalier, nici nu l-a primit: l-a dat soției. Cît privește rîstul reclamațiilor, toate sînt calomnii și născociri. Concluzia: sezișarea e tendențioasă. Semnează, directorul Bota N. și șeful de birou Rusu I.

Dar în timp ce Bota și Rusu semnează la Cluj, Departamentul Silviculturii din București pregătește pentru „Urzica“ un alt răspuns, în aceeași problemă. Graur a nimerit bine la „Urzica“. Graur își face de cap. Graur a fost prins cu mița-n sac. Realizările lui

sînt 10% șmecherie, 10% în-virteală, 10% ciubucăreală, restul excrocherie curată. Dar în loc să fie pedepsit, a fost premiat, grație ingerului său păzitor, în persoana directorului Tîmpănaru, cu care e prieten. Dînsul îl acoperă cu aripa. Ei, dar acum, dacă ingerii îl acoperă pe Graur, cine-i mai acoperă pe ingeri? Cum, cine? Ingerii își au și ei heruvimii lor păzitori. Heruvimul Bota și heruvimul adjunct Rusu I. de la trustul din Cluj atîta așteaptă. Îi acoperă pe toți. Dar se pune problema cine-i acoperă acum pe heruvimi. Pe heruvimi, ar trebui să-i acopere arhanghelii păzitori. Dar uită că arhangheli nu sînt în schemă. Bieții heruvimi au rămas descoperiți. Așa că, pînă la urmă, a fost descoperit și Graur. Acum, în fața descoperirilor, ingerii și heruvimii se spală pe... aripa. Așa că, înainte chiar de a fi fost deferit justiției, Graur a ajuns el însuși inger și a zburat.

VICTOR PIȚIGOI

Unele întreprinderi execută uneori reparații de proastă calitate care trebuie făcute din nou.

— ... termină odată, că ne-a și venit comanda să o luăm de la început!...

Desen de Livcan
(inginer la I. P. C.)

Odată, în tinerețe, ea i-a spus:
— „Stăpînul inimii mele“... și de atunci...

Desen de Claudiu

DIAGNOSTIC sau CONCLUZII... MEDICALE

Văd... Cerul încărcat cu nori de ploaie
sub care-orbecăind prin pîcla deasă
pășea cam anevoie prin noroaie
un tînăr medic, doctorul de plasă.

Țin minte... „Operați?... Dar instrumente?...
E un efort de-a dreptul inutil!“
apoi în șoaptă: „Vai, ce imprudent e!“
...și totuși l-am salvat și pe copil.

Trec anii... Fire albe ca de vată
înscriu la tîmple foi de calendar
iar medicul cel tînăr de-altădată
e azi profesor universitar.

Cum se desprind din ceața amintirii
și vin în seara asta-n preajma mea
(nu-mi mai încap în casă musafirii!)
prieteni dragi ce nu mă vor uita.

Sînt zecile de „cazuri“, oameni vii,
trecuți în fișa minții: „pacienți“,
bătrîni și tineri, mame și copii,
ce-i simt aici, alătura, prezenți.

Ei parcă vin sfioși să-mi mulțumească
de cite le-am făcut odinioară
și parcă ar voi să-mi amintească
de tot ce s-a schimbat la noi în țară.

Spitale, policlinici, dispensare
și medici mulți, nu cum era odată
cînd numai Rada, baba vrăjitoare;
era în caz de boală, consultată.

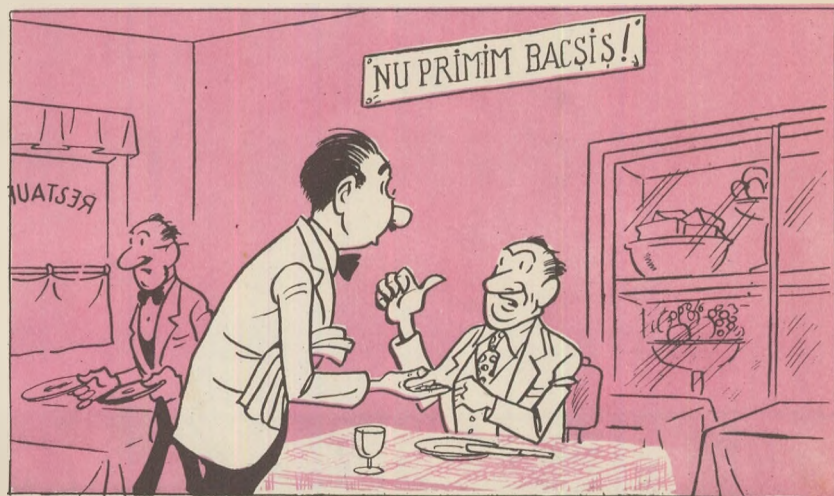
Iar doctorii au ce nici n-au visat:
instrumentar modern și aparate...
E mult de-atunci de cînd s-a exclamat:
„E imprudent!“... Azi toate sînt schimbate.

Și-atunci ei conștiința își întrebă:
„La ce bun «cabinet particular»?“
Știința nu e marșă de tarabă,
și viața nu se vinde la cîntar.

Iar sună telefonul... „Alol! Da!
O vizită?... În fiecare zi.
Notați-vă, vă rog, adresa mea:
Spitalul de copii.“

ION ATANASIU ATLAS

LOGIC

— Credeam că nu mai primiți bacșiș !!!
— Și dacă noi nu mai primim înseamnă că dv. nu trebuie să mai dați? !...

Desen de Fred Ghenădescu

DIN ZONA
DOLARULUI

DIN ZONA
DOLARULUI

De-ale lor

S. U. A. trimite mereu arma-
ment în Taiwan pentru întări-
rea lui Cian-Kai-și.

*În fond, problema e firească
și-o sesizezi foarte ușor.
E și normal să-l întărească,
Doar este... „slăbiciunea” lor.*

La un bal dat la Muenchen
(R.F. Germană) un afiș inter-
zicea publicului să vină în uni-
forme naziste.

*Anunțul ăsta cade bine
și-i foarte potrivit aici,
Fiindcă la bal nu se cuvine
Să vii în haine de servici.*

În legătură cu declarațiile
unui senator italian privind
nivelul de trai din țara lui:

*Avea dreptate dînsul cînd a zis
Că-n țara lui e-un trai ca-n paradis.
Desigur, de cînd viața s-a scumpit,
Acolo totul este... fruct oprit.*

În S. U. A. se vînd așa-nu-
mitele „pilule ale fericirii”.

*Deci aceasta e formula
Ce-o propune Washington-ul:
Fericirea cu pilula
Și... necazul cu vagonul.*

Unui rasist american:

*Tu șah nu joci (susții că ești integru)
Și ai concepții sincer exprimate,
Prin care nu admieți că alb și negru
Pot fi-n raporturi de egalitate.*

V. Lăpuș

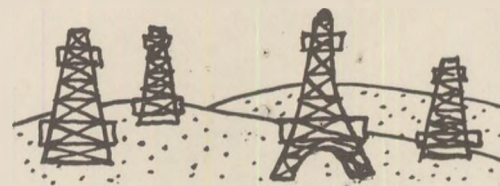
NOUA POARTĂ A BRANDENBURGULUI

Desen de Sbierea
(student la Institutul de arhitectură)

ÎN LUMINA

Gîndiți-vă la Sahara!

Asupra unor soldați francezi capturați
de forțele patriotice din Algeria s-au găsit
exemplare ale unei hărți semnificative. Ea
reprezintă în stînga o parte a Africii, în spe-
cial Algeria și Sahara, iar alături, în dreapta,
Franța. Se mai află pe ea numeroase cifre
indicînd relațiile economice dintre stînga și
dreapta hărții, precum și o serie de săgeți
indicînd distanțele (de exemplu, între Tom-
buctu și Moscova, Brazzaville și Ural (!?!)).
Pe dosul hărții e un text: „V-ați aplecat,
desigur, asupra acestei hărți. Dar v-ați

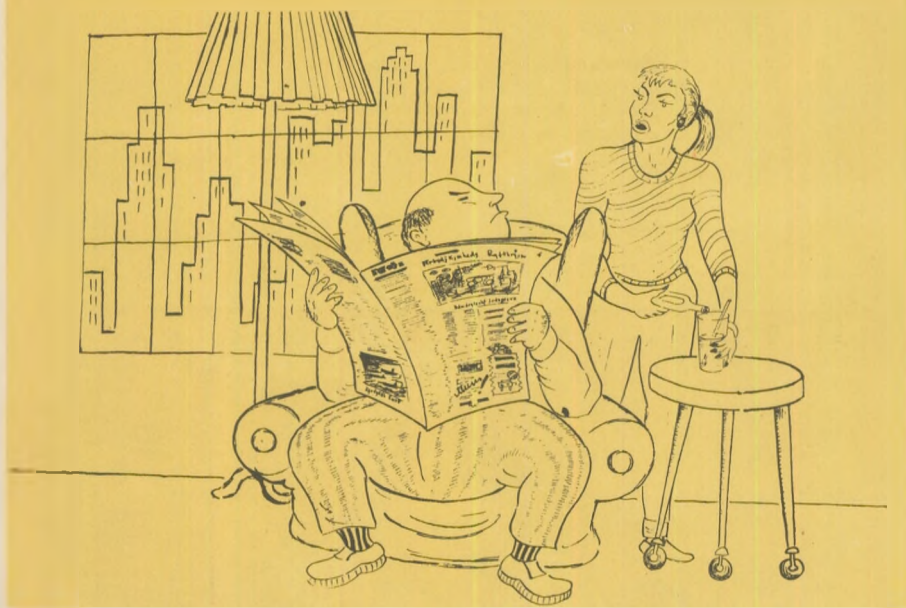
gîndit oare la tot ce reprezintă Algeria pentru
Franța, pentru Europa, pentru Africa? V-ați
gîndit oare la Sahara, la bogăția ei, la petrol,
la rolul ei de miine în economia noastră, la
posibilitățile de viitor pe care le oferă tineretului
nostru?”

Așadar, un cîntec nou despre Algeria.
Fără sentimentalismul „integrării istorice”,
fără menajamente. Negustorește. Cinic. În cel
mai curat și mai tradițional stil colonialist.

Nu știm ce efect va fi avut harta cu pricina
asupra ostașilor francezi cărora le-a fost distri-
buită. Precum se vede însă ea a căzut și
în mîinile algerienilor. A fost reprodusă în
presa democrată a Franței, a țărilor nord-afri-
cane, etc. Desigur, aceste popoare, strivite
de mizeria colonialismului, de care unele
abia de curînd au scăpat, iar altele — cazul
Algeriei — se luptă din greu să scape, au
putut citi și reflecta adînc la indicațiile și
îndemnurile hărții. Cei ce n-au făcut-o pînă
acum, se vor fi dus cu gîndul măcar de data
asta la Sahara, la bogățiile ei, la petrol,
la rolul ei de miine... la posibilitățile de

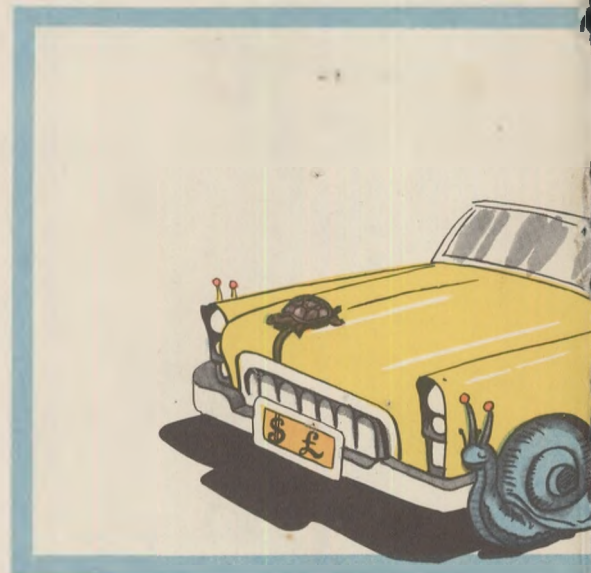
Desen de Sachian

PUNCT DE VEDERE

— Ai citit ziarul? 40 de mineri au fost îngropați în mină...
— Asta nu-i nimic; dar ce spui de fiul bancherului Smith care
și-a rupt piciorul la schi?

ÎN DRUM SPRE

DIN ZONA
DOLARULUI

DIN ZONA
DOLARULUI

FAPTELE

viitor... etc. etc. așa cum bine zice harta colonialiștilor francezi. Și rezultatul acestor meditații, firește, n-are cum să fie în avantajul celor ce au lansat faimoasa hartă. Acest rezultat e de căutat, fără doar și poate, în cifrele crescînde ale pierderilor suferite de trupele colonialiste în Algeria.

Cît privește celelalte popoare africane, recenta unire a Guineei cu Ghana, proclamarea unei noi serii de republici în drum spre independență, arată clar ce gîndesc popoarele Africii despre Franța și despre Africa, despre Sahara și „bogățiile ei... petrol... posibilități de viitor“, etc. etc.

Binefacerile civilizației

După cum a stabilit recent savantul german, d-rul Otto Schaeffer, în urma îndelungatelor sale cercetări la fața locului, băștinașii eschimoși din Țara lui Baffin (America de Nord, între Canada și Groenlanda), cunosc în prezent o serie din binefacerile civilizației. Între altele asemenea „binefaceri“ obținute grație contactului cu misiunile „civilizatoare“ nord-americane, doctorul Schaeffer enumeră la loc de cinste... gripa și cariile dentare,

cu desăvîrșire necunoscute prin aceste meleaguri înainte de sosirea vizitatorilor albi!... Și totuși, dacă ne gîndim la soarta băștinașilor din Australia, la soarta pieilor-roșii din S.U.A., ca să nu mai vorbim de băștinașii din America de Sud sau de masacrele din Kenya sau Madagascar, „binefacerile“ care le-au căzut pe cap bieților eschimoși sînt floare la ureche!...

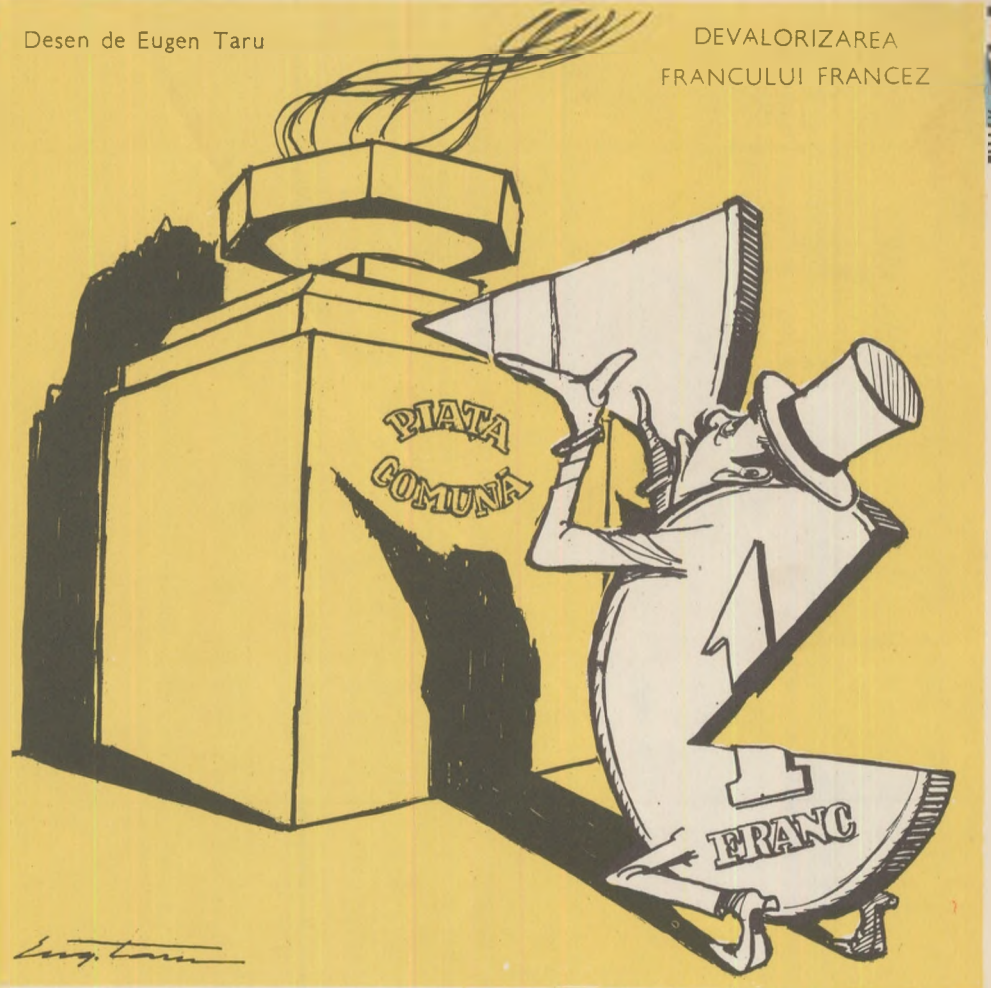
ION CĂLIMARĂ

DEZARMARE

Desen de Boris Efimov (din „Krokodil“)

Desen de Eugen Taru

DEVALORIZAREA
FRANCULUI FRANCEZ

Sacrificiu pe altarul „pieții comune“

PLANURILE MAIORULUI

Problema germană se află din nou, în ultima vreme, în centrul actualității, în urma noilor demersuri sovietice în legătură cu reglementarea statutului Berlinului. După cum se știe, propunerile sovietice au stîrnit un interes enorm atît în masele poporului german, cît și în sinul tuturor națiunilor neliniștite de evoluția neo-militaristă a republicii vest-germane.

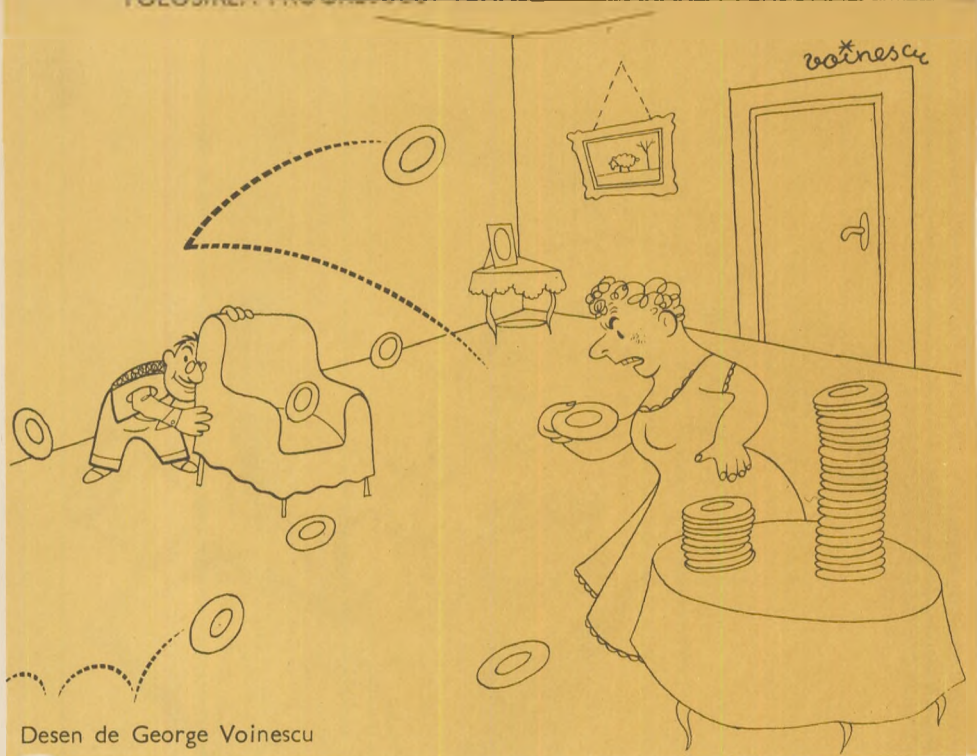
Toată lumea doritoare de pace și de destindere a văzut în propunerile U.R.S.S. un prilej fericit pentru urnirea problemei germane din punctul mort unde se află de atîta vreme din cauza inerției interesate a puterilor occidentale și în special a S.U.A.

În acest timp însă, într-o publicație oficială a ministerului de război de la Bonn a apărut planul de evacuare („în linii mari“) elaborat de un anume maior Kohler, din însărcinarea ministerului respectiv. În ce constă acest plan, care are, chipurile, un aer foarte defensiv? Prima etapă, după cum explică maiorul Kohler, se va desfășura cu 15 zile înainte de începerea ostilităților. În această zi, 80% din populația locuind la mai puțin de 100 km de linia de demarcație estică, adică vreo 9 200 000 persoane, vor porni spre vest. Puțin mai târziu, cei ce locuiesc între 100 și 150 km de graniță, circa 4 400 000 persoane, se vor pune în mișcare și ei. Toată această omenire în bejenie va avea de umblat pe jos vreo 400 km — cîte 24 pe zi, după calculul d-lui maior! Ei vor trebui să-și ia la drum merinde pentru zece zile. Poliția, mobilizată pe drumurile de evacuare, va avea grijă ca mulțimile de refugiați — aproape paisprezece milioane! — să meargă în ordine,

pe șosele, și să n-o iă pe scurtături!...

Ce rost are această uriașă dislocare de populații? „Protecția în fața atacului inamic“!... — se spune. În ce fel vor fi protejați nefericiții pribegi, de cine și de ce vor fi feriți? — asta e greu de aflat, întrucît, după toate probabilitățile, ținînd seama de mijloacele moderne de luptă, un marș de 400 km, nu i-ar feri cu nimic de riscurile și primejdiile pe care le-ar implica un eventual război. Așadar, în sens defensiv, aceste măsuri nu prea se arată a fi justificate. Se pare că ele au un rost nemărturisit, în cu totul alt sens! De altfel formula folosită de maiorul Kohler pentru a indica începutul primei faze a planului său: „cu 15 zile înainte de începerea ostilităților“ e, în aceeași ordine de idei, demnă de atenție. Cum va putea afla statul major vest-german cu cel puțin 15 zile înainte, ziua „începerii ostilităților?“ E puțin probabil ca un eventual „atacator din est“ — împotriva căruia, chipurile, a fost întocmit planul „defensiv“ Kohler — se va grăbi să-i comunice această zi!... Atunci? Poate că înaltele foruri militare de la Bonn se bizuie să afle aceste date indispensabile de la aliații lor din vest, singurii în măsură să le știe, pentru că ei înșiși le desemnează și le stabilesc, în cadrul planurilor lor agresive. Sau poate, cine știe, această zi a „începerii ostilităților“, pe a cărei cunoaștere anticipată se bazează toată eficacitatea planului Kohler, e de pe acum foarte bine precizată în anumite dosare, marcate cu străvechile însemne: „R“ (= revanșă) și „D“ (= drang nach osten) ale comandamentului suprem de la Bonn!..

GEO DUMITRESCU

Desen de George Voinescu

— Canalia! A cumpărat farfurii de material plastic!...

Desen de Gh. Rădulescu

STRIGĂTORUL DE „GATA!”

Rar poți întâlni un om cu atâtea idei ca Tănăsica al nostru. Că de când a venit el aici, la fabricuța de cărămizi, i s-a dus vestea în toată industria locală a raionului. Acu' dacă întrebă pe cineva unde este fabrica de cărămizi „Argila” nu știe. Dar dacă-l întrebi unde lucrează Tănăsica, imediat te îndrumă.

Nu mai e nevoie să vă spun că la noi se fabrică cărămizi. Iar cărămizile, la fel ca budinca de macaroane de la cantină, se ard bine la cuptor. Dar, spre deosebire de budinca, ele abia atunci sînt bune și se duc la magazie. Nenorocirea este însă că nu se duc singure. Le duce cu roabele Nea Pandele cu echipa lui de cărători. Și să nu credeți că magazia e colea. E tocmai în fundul curții, din vina constructorilor, care au așezat curtea... prea departe de fabrică. Iar roabele noastre sînt vechi și într-un hal fără hal, încît toate cărămizile cad pe traseu. Atunci, cărătorii se apleacă să ridice rebuturile. Că numai cărămizi nu se mai pot numi cele căzute. Unde mai pui că în echipa lui Pandele, tot din cauza roabelor, au început simptomele unei epidemii de... lumbago. De aceea, cărătorii ne tot întreabă dacă n-avem de gînd să facem ceva care să le mai ușureze munca. Iar Tănăsica le răspunde mereu: „Măi, băieți, aveți răbdare pînă vă planific și pe voi cu o idee!” „Ce să facem cu ea? sare Pandele, că noi nu cărăm idei, ci cărămizi...”

Astfel, Tănăsica a fost pus la ambiție și a început să se gîndească și la căratul cărămizilor. Dar nu s-a gîndit mult fiindcă el ideea o coace mult mai repede decît coacem noi cărămizile. Dar de ideea lui n-a avut idee conducătorul nostru tehnic, care tocmai plecase în concediu, lăsînd pe Tănăsica în locul lui. Atunci m-a chemat pe mine și mi-a spus:

— Evrika!
— Pardon, mă cheamă Stănică! i-am amintit eu.

— Măi, Stănică, vorba lui Arhimede, am găsit! Am găsit ideea cum să facem o mică mecanizare la căratul cărămizilor.

— Dar ce, Arhimede ăsta se ocupa de cărămizi? Eu știam că e ăla cu... principiul lui Arhimede!

Tănăsica m-a măsurat cu niște ochi de parcă mă vedea pentru prima oară, și m-a lămurit:

— Am planuri mari în problema asta...

Și a avut dreptate. A doua zi a venit cu niște planuri desenate pe o coală de calc

mare cît un ecran de cinemascop. „Cinemascopul scuză mijloacele!” am gîndit eu. Iar planurile n-au rămas pe hîrtie și, în aceeași zi, ne-am apucat de lucru. În trei zile, totul a fost gata. Lui Pandele nu-i venea să creadă:

— Cum, tovarășe Stănică, drăcia asta o să ne ușureze munca?

— Da, ați terminat cu roabele. Că roabe erau numai în antichitate ca, de pildă, la curtea Cleopatrei...

Și Tănăsica a luat cărătorii și i-a cărat în fața noii realizări, după ce le-a pus în spate un suport de lemn în formă de L, cu mînere de pus pe umeri. I-a așezat în flanc cîte unul cu spatele la un panou, de deasupra căruia pornea un jgheab. Fiecare avea să treacă pe rînd în dreptul jgheabului, de unde cărămizile cădeau direct pe suportul de lemn din spate, una cîte una. Primul a trecut Pandele. Tănăsica îl învăța:

— După fiecare cărămidă care îți cade, numeri...

— Și de unde știu eu cînd cade?

— Nu te teme că ai să simți.

Pandele a dat din cap, semn că a înțeles. Și, după ce douăzeci de cărămizi au căzut de pe jgheab, omul a întreat:

— Acu' ce fac?

— Le duci la magazie! i-a explicat Tănăsica.

— Cu ce? Cu roaba?

— N-ai auzit că roabele s-au desființat?

— Atunci cu ce să le duc?

— Cu spatele!

— Eu?! făcu din ce în ce mai mirat Pandele.

— Dar ce, nu cumva vrei să îți le duc eu? se indignă Tănăsica. Cînd cari cu roaba, întreaga greutate a cărămizilor o suportă pe mușchiul biceps, acum însă ea se sprijină pe trapez...

— Trapez? sări cărătorul Vasilică. Dar ce, tovarășe Tănăsica, sîntem la circ să lucrăm la trapez?

— Nu mă, îl calmă „omul cu idei”, trapezul este mușchiul de pe omoplat, pe care se sprijină greutatea. Și e mult mai solid ca bicepsul. Chestie de anatomie!... Acum pricepi care-i mecanismul? Cărămizile, după ce ies din cuptor, sînt urcate cu un fel de elevator pe o platformă.

— Păi, ce caută acolo sus cărămizile? se minună Pandele, schimbîndu-se de pe un picior pe altul, din cauza greutateii din spate.

— Tot n-ai priceput? Le-am urcat sus, ca să poată aluneca pe urmă jos, pe jgheab.

— Și la ce-mi folosește mie asta?

— Nu te mai apleci să le pui în roabă și pe urmă să le împingi. Deci îți-am ușurat munca...

Dar nu trecură la încărcare nici trei cărători, că Tănăsica, omul cu idei, constată o primă deficiență în funcționarea mecanizării lui. Vasilică, unul din cărători, pripit de felul lui, greși numărătoarea. Și părăsind panoul mai devreme decît trebuia, patru cărămizi căzură pe jos și se sparseră.

— Mai am o idee! se luminează Tănăsica. Și luă un om din echipa lui Pandele și-l plasă lîngă jgheab, învățîndu-l:

— Tu, cînd vezi că pe suport au căzut douăzeci de cărămizi, strigi „Gata!”...

— Tovarășe Tănăsica, am sărit eu intrigat, păi cu Fănică, mecanizarea dumentale ne înghite patru oameni.

— Ei și ce? Stau de pomană? Unul trebuie să încarce elevatorul care le urcă sus? Trebuie! Al doilea trece cărămizile pe platformă? Trece! Iar al treilea le dă drumul pe jgheab și ultimul strigă „Gata!”

— Și cum îl încadrăm pe al patrulea? glumii eu. Că în schemă nu avem post de... strigător de „Gata“?!

Într-o săptămînă nu s-au cărat nici jumătate din cărămizile care se transportau înainte de „mecanizarea” lui Tănăsica. Cît despre strigătorul de „Gata!” a răgușit după cîteva ore de funcționare, din cauza vremii cețoase. Și a trebuit să fie schimbat. Așa, după o săptămînă, toată echipa lui Pandele era răgușită.

Și nu știu ce s-ar mai fi întîmplat dacă nu s-ar fi întors conducătorul nostru tehnic din concediu. Cînd a văzut ideea lui Tănăsica, să nu-și creadă ochilor:

— Ce făcuși, măi omule? îl întrebă.

— Dar ce, nu se vede?

— Bine, frate, dar pentru ușurarea transportului puteai să faci ceva mai simplu și mai puțin costisitor.

— Mai simplu? Ce anume?

— Păi niște cărucioare cu patru roți, pe care să le împingă oamenii cu ușurință...

Acum, Tănăsica nu mai are idei. Are... imputații pentru materialele folosite fără rost.

V. D. POPA și A. LĂPUȘNEANU

Clima în raionul Bălcescu

Datorită progreselor înregistrate în ultimul timp de știința meteorologiei, putem ști precis ce climă va fi, în țară, în iarna aceasta.

De exemplu, în raionul „Nicolae Bălcescu” din Capitală, în iarna aceasta... nu va fi cald.

Lucrările de „prevvedere” a acestui „timp probabil” care va fi în iarna anului 1959 au început din... vara anului 1957.

În luna iulie 1957, I.L.L. „Nicolae Bălcescu” a reparat locuința cetățeanului Tonciu Constantin din str. Pometului nr. 24.

În luna octombrie 1957, „Urzica” a sesizat Sfatul popular al raionului „Nicolae Bălcescu” și S.G.L.L. (Secția gospodării, locuințe și localuri) din Sfatul popular al Capitalei — că locuința cetățeanului a fost atît de bine reparată, încît avea după trei luni mai multă igrasie de cită avusese înainte de „reparație”.

La 25 noiembrie 1957, S.G.L.L. din S. P. C. ne-a comunicat (cu adresa nr. 13 506) că organele sale de control au constatat justetea sesizării noastre și că s-au dat dispoziții I.L.L.-ului „Nicolae Bălcescu” să sancționeze pe vinovați și să introducă în plan... repararea... reparației.

N-a fost sancționat, bineînțeles, nimeni — dar la 11 martie 1958 Sfatul popular al raionului „Nicolae Bălcescu” ne-a comunicat (cu adresa nr. 1195) că I.L.L. a luat măsurile necesare și că în cursul trimestrului al doilea al anului 1958, reparația cu pricina va fi executată.

La 31 martie 1958 a apărut „Urzica” nr. 6, în care — la rubrica „În țepii Urzicii” — a fost criticat nițeluş I.L.L.-ul „Nicolae Bălcescu”, spre a fi stimulat... să se țină de cuvînt.

Dar această critică din „Urzica”, în loc să stimuleze I.L.L.-ul „Nicolae Bălcescu”, a... supărat Sfatul popular al raionului „Nicolae Bălcescu” care — la sfîrșitul trimestrului al doilea (cu adresa nr. 371 din 4 iunie 1958) — în loc să ne comunice cinstit că... nu s-a ținut de cuvînt, — ne-a răspuns (scurt și cuprinzător) că, în definitiv, lucrarea executată a fost recepționată și că a fost de bună calitate, iar din comisia de recepție a făcut par e chiar și deputatul circumscripției.

Verificînd „Urzica” această afirmație, a primit din partea de varășului Sohan Dumitru, deputatul circumscripției 174, declarația — clară — că el... nu a participat la pomenita recepționare. Vaszică Biroul de sesizări al Sfatului

popular al raionului „Nicolae Bălcescu” afirmase un neadevăr.

În același răspuns, sfatul popular raional mai afirma că... dacă mai sint pereții acelei locuințe umezi pe ici pe colo, — „aceasta se datorește faptului că lucrările au fost executate pe timp friguros”.

Deoarece zisele lucrări fuseseră executate în luna... iulie 1957, s-a dedus (în „Urzica” nr. 14/1958, în articolul „Ger în toiul verii”) că — intrucît în vara 1957 a fost în raionul „Nicolae Bălcescu” un ger de-au crăpat pietrele, — locuința cetățeanului „va fi reparată în mod serios, la iarnă, cînd va fi... cald”.

La această nouă critică din „Urzica”, Sfatul popular al raionului „Nicolae Bălcescu” a răspuns (cu adresa nr. T. 2. 1958 din octombrie 1958) ceva mai amabil. Iată și termenii amabilității: „Această situație nu se poate remedia decît dacă se dărimă întreaga clădire, lucru ce nu se poate”.

De ce „nu se poate” nu spune, — dar este, în sfîrșit, un răspuns ceva mai... sincer.

O sinceritate din care reiese că... locuința cetățeanului nu va fi reparată nici în iarna aceasta. Adică, în iarna 1959, în raionul „Nicolae Bălcescu” nu va fi... cald.

Ceea ce era de demonstrat. Acest răspuns, care ne-a... înghețat, l-am primit de la sfatul raional pe care îl „reclamasem” forului său superior: Sfatului Capitalei. Dar acest for, precum se vede, așa a înțeles să fie... superior: încredințînd sesizarea noastră sfatului criticat. Îi mulțumim pentru rezolvare. Adică mulțumim de așa rezolvare.

Și acum să vedem „care este, mă rog, adevărul adevărat”. Acest adevăr e... simplu; l-a constatat și „Urzica” la fața locului: numita locuință nici nu trebuia „reparată”; pomenita clădire trebuia, de la început (din 1957), dărîmată, — fiind foarte veche și degradată.

Dar organele respective (I.L.L. „Nicolae Bălcescu”, Sfatul popular „Nicolae Bălcescu”, S.G.L.L. și S.P.C.) au înțeles — unii să procedeze mecanic și superficial, făcînd „reparații” costisitoare și nefolositoare, alții trimițînd presei răspunsuri de inducere în eroare și răspunsuri... polemice fără umor, — pentru ca, finalmente (... după doi ani) să recunoască ce trebuiau să știe de la început: că numitul imobil trebuia... întii dărîmat și apoi... reparat.

Noroc că nu e încă timpul pierdut; anul 1959 e lung: are 12 luni.

C. COSTACHE

Ia-o, năpastă, din loc
în graba mare
și lasă-l pe... (cutare)
gestionar
curat ca un pahar
la care dealțul cam avea dar
și lasă-l pe el luminat,
ca argintul curat,
nu ca gologanul strecurat
peste prețul de cost.

Că el a fost
om cinstit
cum altul nu s-a pomenit,
pînă cînd l-au dovedit.

Că sub teighea
nu dosea,
că lipsă nu dădea
decît cînd se putea,
pînă i s-a înfundat,
că a intrat
de tot,
cu miinile pînă-n cot,
cum se spune,
în gestiune.

Piei necaz
de pe obraz,
de pe capul lui,
din trupul lui,
din miinile lui,
din miini mai ales
că de la miini au purces
toate relele,
toate ciordelile,
și toate învirtelile.
Piei, Piază-rea,
să scape omul de belea
dacă o mai putea,
să scape de ponoase
și nepedeptit să-l lase
articulul de lege
care se-nțelege
că dă ani grei,
multucei,
celor care
la fel cu... (cutare)
luați de-al ciordelilor val
s-au proptit în Codul penal.

Piei necaz, năpastă,
din trup, din feastă,
din toate ale lui,
duceți-vă hai-hui
și să nu vă mai întoarceți în... (cutare)
după ce-o ieși de la închisqare.

FLORIN IORDĂCHESCU

— Iar acum lucrez la un studiu intitulat „Necesitatea documentării pe teren...”

Desen de Benedict Gănescu

ARICATURA EXTERNĂ

legăturile

de ANGHEL TODOROV

— Mai încet, că am putea să-ți schimbăm uniforma! ...

Desen de As. Grozev

DUPĂ CEL DE-AL DOILEA SCRUTIN

— La dreapta, doamnă!

Desen de T. Pindarev

Aici este vorba de un aspirant la gloria literară, care ține morțiș să-și facă legături cu diferiți redactori și responsabili de editură.

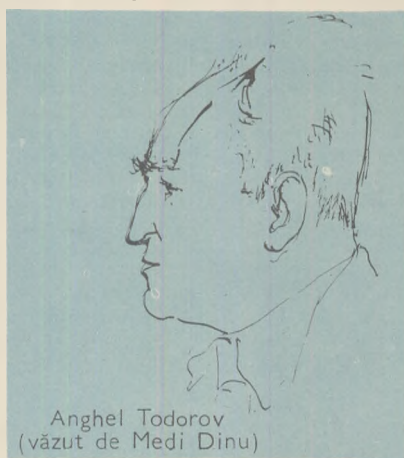
— Totul are legătură pe lumea asta, spuse aspirantul la glorie, interlocutorului său, golindu-și paharul cu rachiu. — Poți să scrii, frăție, o operă oricât de genială și, dacă redactorul nu te cunoaște, n-are de unde să aștepte că e genială, fiindcă pur și simplu nu ți-o citește. Lucrurile se schimbă însă când ai reușit să intri în legătură cu cine trebuie, când te-ai băgat pe sub pielea vreunui redactor oarecare. Chiar dacă lucrarea e mai slăbuță, el îți va spune unde trebuie să bați, ți-o va corecta și, firește, va apare.

Aflăm de la prieteni că persoana în chestiune persistă în hotărârea de a-și pune principiul în aplicare. Aspirantul la gloria literară caută orice ocazie să-și facă legături cu omul de care ar depinde, eventual, publicarea operelor sale prin reviste și ziare. Pentru directorii de edituri, amicul nostru își pregăti o tactică specială. Astfel, întâlnind pe unul din ei pe stradă, îl salută de departe ca pe un vechi prieten, deși nu-l cunoscuse niciodată. Cum însă nimeni nu ține seama de lista cunoștințelor sale, directorul editurii îi răspunse, bineînțeles, la salut și-și văzu de drum. Chestiunea se repetă de vreo două-trei sau patru ori, pînă cînd directorul se obișnuise cu salutul aspirantului nostru, astfel că a cincea oară acesta scoti absolut firesc să-l întâmpine cu o strîngere de mînă prietenească, spunîndu-i:

— Bună ziua, tovarășe Ivanov! Ce-ți mai face familia?

Procedînd în felul acesta, eroul nostru ajunse în scurtă vreme „per tu“ cu diferiți redactori și editori. Acum îl puteți vedea deseori călcînd țanțoș prin birourile redactorilor-șefi și mai ales pe la cercurile literare ale diferitelor întreprinderi importante.

Și iată că aspirantul la glorie se închise în casă pentru cîteva luni, începu să scrie fără întrerupere ziua și noaptea, transformînd în fum o însemnată cantitate de tutun... În cele din urmă își prezentă romanul la editura lui Ivanov, despre care am amintit mai sus.

Anghel Todorov
(văzut de Medi Dinu)

Romanul își urmă drumul obișnuit. El fu încredințat unui referent care începu să-l citească și care, pe măsură ce-l citea, se întrista văzînd cu ochii. Romanul fusese închinat noii noastre vieți, despre care însă nu spunea nimic. În cele din urmă, referentul îl chemă pe autor și-i spuse:

— Nu-mi place lucrarea dv., tovarășe; eu, unul, voi opina să nu fie tipărită. Îi lipsește legătura cu noua noastră

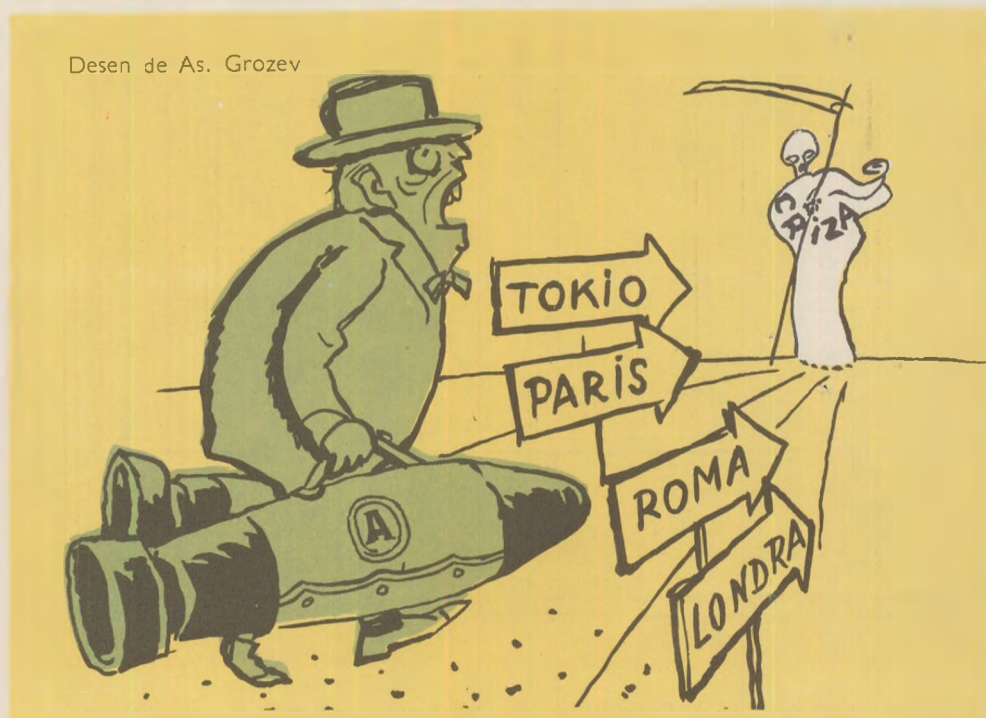
viață, cu socialismul.

— Păcat — își spuse cu amărăciune aspirantul la gloria literară — am depus atîtea stăruinți ca să-mi fac legături, dar iată că-mi lipsesc tocmai cele mai importante...

Seara, cînd își golea paharul cu rachiu, eroul nostru se adresă din nou interlocutorului său:

— Vezi că am avut dreptate cînd spuneam că totul are legătură pe lumea asta; referentul lucrării mele m-a anunțat că romanul nu va fi publicat, din cauză că n-am legături... — apoi adause în gînd: legături... cu viața.

Desen de As. Grozev

— ...Toate drumurile mă duc spre ea!

Instanțanele de iarnă

de ANGELA CHIUARU

Uite-ol Sus, pe boltă proiectată,
Schiuri lungi de nori pe umăr ține
Și tot suie pe cărări alpine...
Parcă-i băiețoi... ba parcă-i fată!
Caraimanu-l urcă-ntr-o clipită,
Aripi parcă are la picioare
Și rotindu-și basca sclipitoare
La întrecere pe toți invită.

Ce ciudat! Cu ani și ani în urmă
Fetișcana asta ca o zindă
Zgripșoroaică mi părea, bătrână,
Asmuțind a cerberilor turmă —
Cerberii turbați cu colți de gheață
Ce mușcau din noi pe săturate —
Tremuram când o simțeam în spate
Și-nghetam când o vedeam la față!

Azi, zvirlind blestemul din spinare
Și porecla uricioasă: „Babă”,
Nu mai este „rea”, „urită”, „slabă”,
„Pesimistă”, „tristă”... când apare
Mic și mare o primesc cu: „Uraa!”
Case de odihnă și cabane
Imbrăcate-n argintii sumane
Zvirl' căciulile de fum de-a-dura.

Iară ea le-aduce flori; buchete
Proaspete, în geamuri să zîmbească
Și-și rotește-n vînt pufoasa bască.
La chemarea ei băieți și fete
Pe aripa schiurilor zboară,
Depășind ca normele, nămeții;
Astăzi muncitorii și poeții
Țin la ea cum țin la Primăvară!

O P O V E S T E... ELECTRIZANTĂ!

A fost odată ca niciodată, căci dacă n-ar fi fost... scriam despre altceva. Așadar, a fost odată o mare problemă. Și problema asta a prins viață, cum să vă spun, în ziua în care cetățenii domiciliati în fundătura Grivița Roșie din Bacău au reclamat sfatului popular din localitate cum că firele aeriene din acest cartier, neîntreținute fiind de multă vreme, nu mai stau întinse și că în unele locuri chiar au devenit... rutiere, adică s-au cam lăsat pe mijlocul străzii.

Aflind că așa stau lucrurile, îngrijorat, sfatul popular l-a sesizat imediat pe inginerul Drăghici, șeful Sectorului mixt energetic Bacău, căruia i-a spus să facă tot posibilul ca firele electrice din fundătura Grivița Roșie să fie înălțate, întinse și izolate, căci altfel e în pericol viața trecătorilor.

Cînd a auzit inginerul Drăghici că e vorba de trecători, nu s-a impacientat. Aștia, și-a spus el, trec, nu stau, așa că nu e nici o grăbă. Și apoi, firele astea, dacă nu te lovești de ele, nu fac nici un rău... Așa că, liniștit, a așezat sesizarea în sertarul biroului său, văzîndu-și în continuare de alte treburi... cu voltaj mai mare.

Din această cauză, rezolvarea problemei firelor a suferit o... întrerupere care a pus pe gînduri pe tovarășii de la sfat. Ce-i de făcut? s-au întrebat cu toții, pînă ce unul mai dinamic a propus să fie trimis un delegat al sfatului la inginerul Drăghici, care, deh! e la... curent cu toate, și să se intereseze de ce nu au fost înălțate, întinse, izolate și deznodate firele din fundătura cu pricina.

A doua zi, la oră potrivită, delegatul sfatului s-a prezentat la inginerul Drăghici. Acesta, imediat ce a aflat problema pentru care a venit delegatul, a sărit ca o... siguranță și, brusc, de parcă făcuse... scurt circuit, i-a spus: — Ce vii la mine, tovarășe, cu treaba asta? Eu am destule... defecte de remediat. Dumneata treci și interesează-te la „întreținere”.

Surprins de rapiditatea cu care a fost „lămurit”, delegatul s-a înapoiat la sfat cu viteza... luminii, pentru că își dăduse seama că vorbise... la bec. Să mai așteptăm, au spus atunci cei de la sfat, poate pînă la urmă tot o să facă ceva inginerul Drăghici. Și, nimic de zis, a făcut! A trimis o adresă sfatului prin care anunță că lucrarea nu poate fi executată pînă ce nu capătă din partea acestui sfat aprobarea (?) devizului...

Carevasăzică, clar, precis, concis, din cauză că nu a primit aprobarea, lucrarea nu a putut fi executată. A uitat însă inginerul Drăghici să menționeze în a sa adresă că aprobarea nu a primit-o pentru că... n-a cerut-o și că autorul „dramatic” al tergiversării lucrării este indiscutabil doar el.

O fi omis, spun unii de la Sectorul mixt energetic din Bacău, să ceară aprobarea. Așa zic și eu! O fi omis, dar acu' eu ce să fac? Povestea trebuie povestită, deși sînt sigur că cei care locuiesc în fundătura Grivița Roșie vor ridica o obiecțiune. Ce anume? Că nu-i poveste...

DAN MANOLESCU

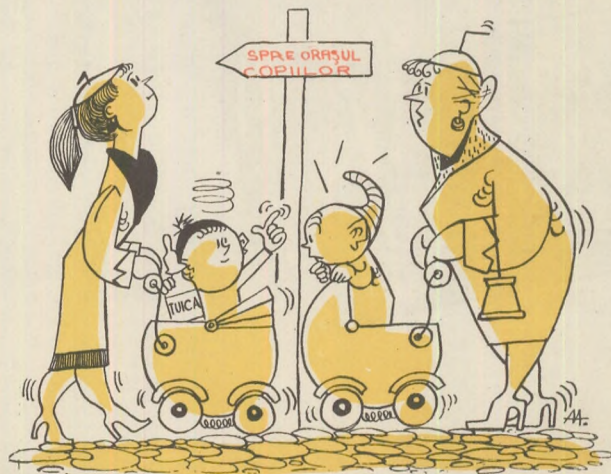
Vînătorul Stoica Ion din București luînd parte la o vînătoare colectivă a împușcat o căprioară (vînat oprit) „crezînd că este un iepure”...

URSUL: — Scuză-mă. Te-am luat drept... vînător!...

Desen de V. Vasiliu

În „Orașul Copiilor” se vinde țuică și vin fiert.

ÎN TRE COPII

— Grăbește-te, amice, altfel nu mai găsești țuică fiartă...

Desen de Adrian Andronic

RĂSPUNSURI FORMALE ȘI ÎNTÎRZIATE

O aniversare

Zilele acestea se împlinesc trei luni de când s-a împlinit un an, de când secția comercială a Sfatului popular regional Cluj nu ne-a răspuns la sezisarea noastră nr. 12 384, în legătură cu unele lipsuri la O.C.L. „Alimentara” Bistrița. Cu acest prilej, s-a constatat că sezisarea a fost îngropată undeva, în dosarele secției comerciale. Nu ne mai rămîne decît să păstrăm un minut de tăcere în memoria ei.

Dar ce contează un minut, cînd cei de la secția comercială păstrează un an de tăcere?!!

Stil invers

În afară de stilul nou și stilul vechi, mai există și stilul invers. Am aflat acest interesant lucru cu prilejul unui schimb de corespondență cu secția planificare a Sfatului popular al raionului Gurahonț. Sezisată de noi în problema unui cazan procurat prin secția Industriei locale și aruncat pe malul gîrlei din anul 1956, secția planificare ne răspunde cu nr. 7554 că acel cazan a fost adus în luna octombrie 1958. Ulterior, „în... 1957,” cazanul a fost transferat scriptic întreprinderii din Marghita, problema rămînînd însă de fapt nerezolvată. Păcat! Dacă s-ar fi rezolvat încă din 1958, nu mai trebuia să așteptăm pînă în 1957! Dar acum, dacă tot am așteptat, sperăm, în sfîrșit, să se ia măsuri, ca să nu ne mai apuce și 1956 sau chiar 1955, cu cazanul tot pe malul gîrlei!

Stil sucut

Stilul sucut nu este de fapt decît o variantă a stilului invers. Conform acestui stil, trimestrul II vine după trimestrul IV, sau chiar mai tîrziu. Acest stil e folosit uneori de Secțiunea gospodăriei, locuințe și locații a Sfatului popular al Capitalei, care, la sezisarea noastră, ne răspunde acum aproape un an că imobilul din str. Mitropolitul Dosoftei 16 va fi reparat „în trimestrul II 1958”. Deocamdată, au trecut trimestrele III și IV și lucrările încă

n-au început. Se așteaptă desigur trimestrul II 1958. Probabil, trimestrul II 1958 cade în... 1959. Ceea ce, de fapt, nu-i chiar atît de grav. Mai bine să cadă trimestrul, decît să cadă... tavanele și zidurile imobilului degradat din str. Mitropolitul Dosoftei.

Tergiversarea tergiversărilor

Un cititor ne-a semnalat că un anumit for al Ministerului Construcțiilor și Materialelor de Construcții tergiversează problema inovației sale prin tot felul de amînări. Sezisînd aceste tergiversări biroului de sezisări al M.C.M.C., ni se promite că „dosarul va fi pus în discuție”. La revenirea noastră, ni se răspunde cu nr. 100843/958 că, în urma discuției, s-a hotărît „să se formeze o comisie, care să cerceteze...”. Deocamdată, nu se știe ce rezultat va avea comisia. Poate, va cere o anchetă care să studieze... În orice caz, sîntem convinși că rezultatul ni-l va comunica tot biroul de tergiversări — recitificăm, de sezisări, — al M.C.M.C.

V. PIȚIGOI

Factori și factori

Am considerat util să sezisëm oficiul raional P.T.T.R. Trușești (regiunea Suceava) că unii factori postali care deservesc comune din raza oficiului Rînghilești (ca Pinciuc Mihail, factor pentru comuna Călărași și Barton Ion, pentru comuna Sînta Maria) împart uneori abonatilor ziarele la cite... cinci zile.

Dar dirigințele oficiului P.T.T.R. sezisat n-a considerat tot atît de util să ia nisaiva măsuri sau măcar să ne comunice poziția sa în această poveste pete(r)istă. S-a mulțumit doar să ne trimită două declarații ale celor doi factori postali, în care numiții „explică” senini de ce își fac serviciul în acest mod.

De unde reiese că la oficiul raional P.T.T.R. Trușești există numai factori postali, — nu și factori... de răspundere.

C.B.D.

Mai sînt unele Gospodării
care fac reparațiile cu întîrziere

— Gata devizul. Putem începe repararea...
— Nu mai e cazul. Începeți dărîmarea...

Desen de I. Davidescu

Poate ai auzit și tu de unul care-și obișnuia măgarul să mînințe din ce în ce mai puțin, sperînd că în cele din urmă îl va învăța să nu mai mînințe deloc. Dar, în cele din urmă, măgarul... muri. Povestea originalului măgar, ajunsă cunoscută, a scutit măgarii din lumea întregă de a mai fi supuși la

un post sever din partea stăpînilor lor. Din păcate, ea nu a scutit și alte animale. Așa, unii tovarăși de la gospodăria noastră au început să experimenteze metoda la tauri. Oricît de ciudat și se va părea, Urzicuțo, la noi fiecare taur nu mai primește rație de taur, ca la alte gospodării. Primește rație de bou. Și crede-mă, dragă Urzicuțo, cînd ești taur, nu-i tocmai plăcut să fii tratat ca bou. Mai ales că — cine știe? — aidoma măgarului din poveste, bieții tauri se mai pot trezi pe viitor cu rația de bou preschimbată în rație de vițel, rația de vițel în rație de oaie, și așa mai departe. Și nu lipsește mult să ne pomenim într-o zi cu taurii în ogradă, ciugulînd boabe, laolaltă cu pușorii de gîină!

Bineînțeles, dacă pînă atunci nu s-o găsi cineva care să ia taurul de coarne în această problemă!

Soceanu Damian
G.A.C. Progresul, com. Roșiori
raionul Călmățui

DRAGĂ URZICUȚO,

Îți scriem și ție.

Vrem să te punem la curent cu... curentul electric de la noi din comună.

Mai întîi trebuie să știi că la Bocșa Romîna problema curentului electric are două aspecte: unul continuu și altul alternativ.

Aspectul continuu e acela că indiferent dacă arde sau nu lumina în casele oamenilor, dacă pe ulițele comunei e lumină sau nu, că indiferent dacă aparatele de radio ale cetățenilor funcționează sau nu, sătenii — sistem pașal — plătesc în continuu curentul consumat „alternativ”.

Cel de al doilea aspect e că „alternativ” la Bocșa Romîna ba se transformă transformatoarele, ba se schimbă stîlpii, ba se fac diverse reparații și din care cauză în tot timpul în loc de lumină primim întuneric, care am vrea să fie alternativ și nu continuu.

Vezi tu dar, dragă Urzicuțo, că la noi e ca la nimenea.

Se consumă, nu se consumă curent, cu plata sîntem... la curent...

3000-1500!!

Un electromotor al fabricii de ulei „Biruința“ necesită unele reparații. S-au adresat oamenii, cooperativei „Electrobobinajul“.

— „Măi, fraților, au vorbit cei de la «Biruința», dacă țineți ca soțiile voastre să fie bine aprovizionate cu ulei, dacă țineți să nu mîncați salată uscată și friptură arsă, puneți imediat la punct electromotorul nostru...”

— „Nu-i nici o grabă, au răspuns cei de la «Electrobobinajul», fiindcă noi consumăm ulei de la fabrica «Filimon Sirbu». Și mai cu seamă că dumneavoastră sinteți și tare căsurzii. Nici automatele nu v-au plăcut cum au fost reparate la noi!”

— „S-au defectat imediat!”

— „Și în definitiv ce-i cu electromotorul ăsta?”

— „Trebuie rebobinat. În loc de 3000 de turații pe minut, să dezvolte numai 1500”.

Au revenit oamenii la data fixată de „Electrobobinajul”.

— „E gata electromotorul! au spus într-un glas «electrobobiniștii». O să vă coste cam scump însă, deoarece s-au executat următoarele patru lucrări: 1) rebobinarea statorului, 2) echilibrarea rotorului, 3) repararea ventilatorului, 4) înlocuirea rulmenților”.

Au plătit oamenii cele patru puncte și, nerăbdători, s-au înapoiat la întreprindere cu o viteză de 3000 de turații pe minut. Au pornit electromotorul și, în aceeași clipă, cele patru puncte de pe factură s-au făcut nevăzute ca duse de curent... Din tot ce s-a reparat, nu mai rămăsese decît chitanța de plată! În rest nici o reparație executată! Turația ca și înainte: 3000 pe minut! În minutul următor a început o turație prin toată fabrica: inginerul fugе la director, directorul la contabil, contabilul la mecanic, mecanicul la inginer, și toți împreună fuga la cooperativă:

— „Ne-ați păcălit! Ne-ați tras pe sfoară, în loc să ne trageți pe sîrmă, să ne rebobinați! Nici măcar nu v-ați atins de aparat!”...

— „Așa e, fiindcă noi sintem cinstiți, nu ne atingem de ceea ce nu este al nostru!”...

— „V-ați bătut joc de noi!”

— „Ne însușim critica”...

— „Electromotorul n-a suferit nici o transformare!”

— „Ne însușim...”

— „La fel și cu banii...”

— „Ne însușim...”

Într-adevăr, a încasa în felul acesta bani e un mod de a-i însuși pe nedrept. E interesant de aflat totuși cui servesc aceste combinații... Și pînă s-o da de fir (că de sîrmă nu s-a dat), propunem să-și schimbe respectiva unitate, numele: din „Electrobobinajul” în „Electrocombinajul”...

AL. V.

Revista „Scinteia Pionierului” a publicat în numărul din 13 noiembrie 1958 patru poezii semnate Gh. D. Vasile.

Cele mai interesante dintre ele sînt trei.

În poezia intitulată „Minuni”, autorul spune (în strofa a patra) că:

„Prin peșteri trece un ecou
În cercuri cristaline și rotunde”.

Vasăzică: „cercuri... rotunde”. Precizarea e bine venită, deoarece există probabil și cercuri... pătrate și cercuri... triunghiulare. Se pare însă că acest cerc din numita poezie e, mai de grabă, un cerc... vicios.

În poezia intitulată „Roua frunții”, autorul ne sfătuiește (în strofa a treia):

„Să ne uităm din mare la Bicaz,
Din plaur către virfuri de ieruncă”

Cuvîntul „plaur” vrea să însemne probabil „plai”, „cîmpie”. Deci poetul ne invită să ne uităm... din cîmpie către virfuri de... găină. Deoarece „ierunca” e un fel de... găină. (Poetul a crezut pesemne că „ierunca” înseamnă „munte”, poate chiar... muntele Găina).

Așa că-l sfătuim pe cititor să nu-l creadă pe poet. Muntele e munte, iar ierunca, găină, adică... altă gîscă.

În poezia intitulată „Fierarul”, autorul spune că „Fierarul, repezind un braț avan” bate un fier care se află „...între clește și ciocan”.

Ceea ce nu se poate. Spre a putea fi bătut cu ciocanul, fierul trebuie ținut CU cleștele sau ÎN clește. Dacă fierul este ÎNTRE clește și ciocan, înseamnă că e... în aer.

...Ca și stilul și gramatica autorului acestor versuri.

G. B. D.

Pe dosul fiecărei facturi de plată a apei, I.C.A.B. a tipărit următoarea reclamă: „Folosiți Băile Publice care vă oferă băi de: Abur, Aer uscat, Cabine, Masaje, Pedichiură, Manichiură, la prețuri acceptabile.”

Lăsînd la o parte ideea I.C.A.B.-ului de a scrie cu litere mari toate substantivele comune din această frază, cetățenii Capitalei se vor întreba, pe bună dreptate, în ce constă, „o baie de masaje, pedichiură sau manichiură”.

Pe de altă parte, pe aceeași factură, I.S.B.-ul enumeră îndatoririle cetățenilor în ce privește curățenia orașului, începînd astfel: „Curățenia unui oraș reprezintă gradul de civilizație a locuitorilor ei”.

Carevasăzică, deși locuitorii sînt ai orașului, deci „ai lui”, curățenia unui oraș reprezintă gradul de civilizație a locuitorilor „ei”. Probabil, locuitorii civilizației, sau ai curățeniei. Este ca și cum am spune că gramatica unei limbi stă la baza cunoașterii... lui. Adică a limbii. Dar noi o să spunem că gramatica unei limbi stă la baza cunoașterii ei. Iar acel „lui” se referă la autorul acestor anunțuri care, oferînd băi de masaje și de pedichiură, ne dovedește că nu i-ar strica și o baie de gramatică.

Creдем că I.S.B.-ul ar trebui să revadă textul acestui anunț și să porceadă urgent la refacerea... ei. Lui. Lor. Că-s mai multe. Și le vedem, noi, voi, toți. Acum cred că o să-l vadă mai bine și ei.

ANGELA HILDAN

E nevoie, nu e nevoie, în continuu se fac schimbări, încît lumina primită prin I.R.I.L.G.C.-Reșița ne orbește atît de puternic că sintem nevoiți să mergem pe blîbrite.

Te rugăm deci pe tine, Urzico, să iluminezi calea pe care trebuie să meargă cei în cauză, doar-doar vor reuși să pună la curent... curentul electric în comuna Bocșa Romînă.

Un grup de cetățeni
din Bocșa Romînă

URZICUȚO,

Tare șugubeață mai ești! Dar oricît de șugubeață ai fi, tot nu-i ajungi pe cei de la întreprinderea „Gh. Dimitrov” din raionul Gurahonț. De glumeți ce sînt, dinșii orice iau în glumă. S-a defectat tractorul

KD-35? Dumnealor se culcă pe-o ureche! Trebuie pus în funcțiune motorul cel nou? Nici că le pasă! În loc să-l pună în funcțiune, l-au... scos din funcțiune. Acum îl repară. De cînd crezi că-l repară? De... un an și jumătate. În timpul ăsta, puteau să-și facă unul nou. Au umor, nu ți-am spus eu? Au umor, dar n-au motor, pentru că numai cu

umorul nu se repară motorul. Trebuie și puțină... satiră. Poate le dai tu, de la tine, dragă Urzico!

Dărăștean Traian
Gurahonț

URZICUȚO DRAGĂ,

Dă-mi, te rog, voie să-ți pun o întrebare de perspicacitate. Iat-o: ce deosebire este între țuică și scrisori? Și pentru că tot nu știi s-o dezlegi, dă-mi voie să-ți dau eu răspunsul: scrisorile stau, de obicei, în tolba poștaşului nostru, pe cînd țuica stă în... burta poștaşului. E vorba aici de poștaşul Mutu Petru, care face cursa de la oficiul Zemeș la Bolătău. Acum, dacă vrei să te reabilitezi, îți mai pun încă o ghicitoare, mai ușoară: ce asemănare este între țuică și scrisori? Răspunsul e simplu: amîndouă provin de la expeditori; mai precis, scrisorile provin de la cei ce expediază scrisori, iar țuica provine de la cei ce expediază bani. Bani expediați prin poștaşul Mutu, în loc să ajungă la poșta din raionul Moinești, ajung la „Alimentară”, raionul Băuturi. Aici, la depunerea banilor, i se eliberează țuică, pe

care dînsul o expediază recomandat-expres cu destinația stomac, via gîtlej. Zic recomandat-expres, deoarece țuica este singurul lucru care, deși trece prin mîna poștaşului Mutu, ajunge repede și sigur la destinație. În încheiere, ți-aș mai scrie cîte ceva de pe la noi, dragă Urzico, dar nu-mi mai pierd vremea, pentru că știu că, oricum, scrisoarea tot nu o vei primi.

Lungu Ioan
cpm. Zemeș, raionul Moinești

P.S. Dacă totuși ai primit prezenta scrisoare, înseamnă că, între timp, factorul Mutu a fost înlocuit.

„URZICA”
REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

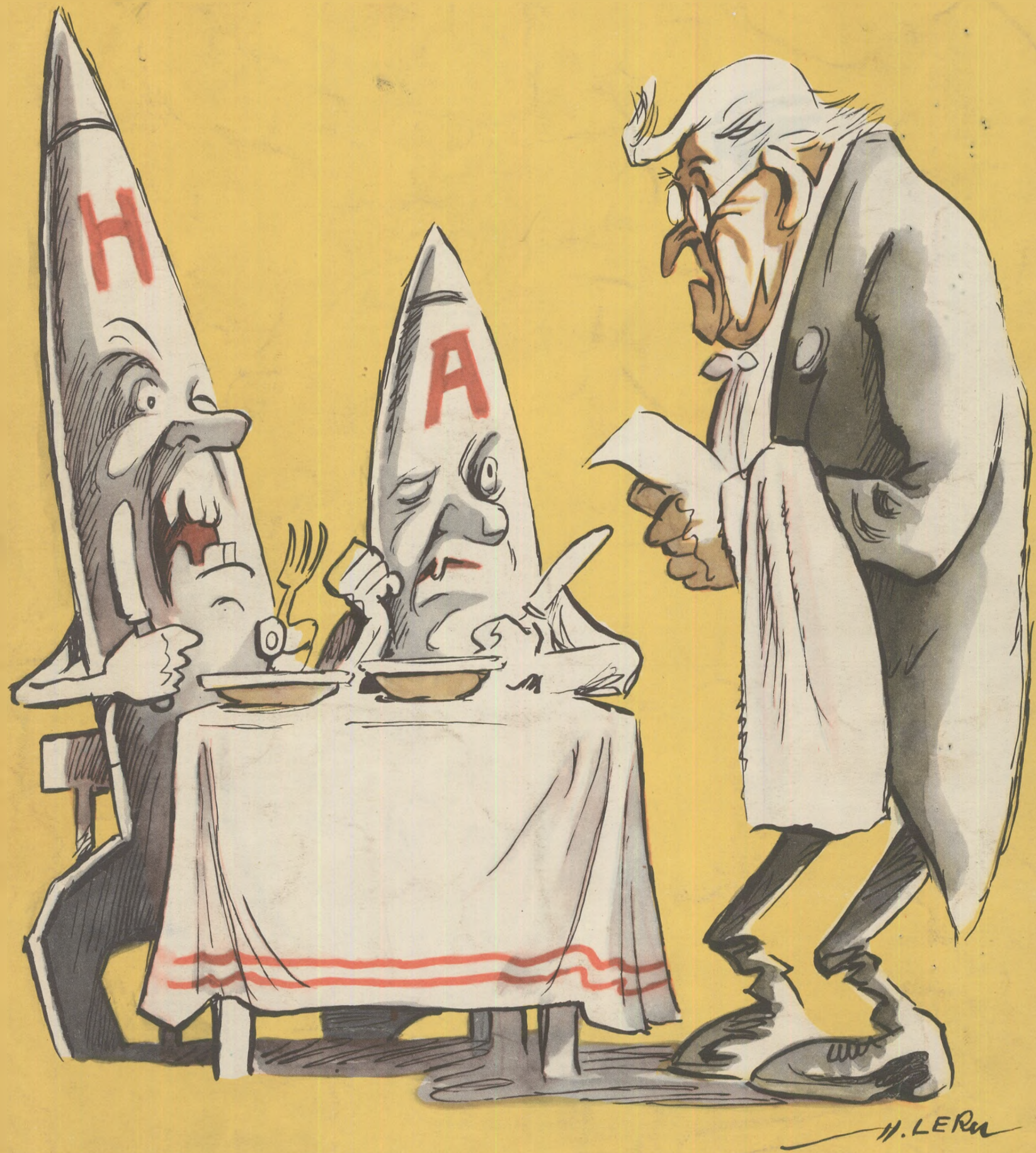
Telefoane:

Secretariat 15.38.56;

Secția scrisori 13.86.12;

Secretariat de redacție 14.28.15;

Interurban 27

BOMBELE: — Felul doi ce este?
TRUSTMANUL: — Bugetul învățămîntului și cel cultural i